

De parabel van de vlinder.

Een man vindt een cocon van een vlinder en neemt deze mee naar zijn huis. Op een dag verschijnt er een kleine opening in de cocon. De man kijkt een paar uur toe hoe de vlinder worstelt om zich door de kleine opening naar buiten te werken.

Het lijkt erop dat het proces niet langer meer vooruit gaat. Het ziet er naar uit dat de vlinder zover gekomen is als hij kan en niet meer verder komt. Dus besluit de man de vlinder te helpen. Hij neemt een schaar en knipt de rest van de cocon open. De vlinder kan zich nu vrij eenvoudig losmaken.

Maar de vlinder heeft een gezwollen lichaam en natte, verfrommelde vleugels. De man verwacht dat de vlinder elk moment zijn vleugels zal uitslaan en blaast de vleugels nog even droog. Maar het gebeurt niet, de vlinder vliegt niet weg. De rest van zijn leven blijft hij rondkruipen met een gezwollen lichaam en natte, verfrommelde vleugels. De vlinder zal nooit in staat zijn om te vliegen.

De man was ongeduldig en begreep niet dat de krappe cocon en de worsteling nodig was om door de opening te kruipen. Het proces van ontpoppen was noodzakelijk om het lichaam van de rups te verlaten en te transformeren in een vlinder. Zonder de worsteling was de vlinder niet klaar om in vrijheid uit te vliegen.

Soms zijn worstelingen exact wat we nodig hebben in het leven.

Als we onszelf toe zouden staan zonder obstakels door het leven te gaan, zouden we invalide zijn. We zouden nooit zo sterk worden als wat we kunnen zijn.

We zouden nooit kunnen vliegen.